

JAKO BYCHOM DNES ZEMŘÍT MĚLI

drama života, kněžství a mučednické smrti číhošťského faráře P. Josefa Toufara, napsal Miloš Doležal

Advent 1949, zasněžená mrazivá Vysočina, nedělní odpoledne 11. prosince. V malém kostele v Číhošti se při kázání sedmačtyřicetiletého P. Josefa Toufara třikrát zakýval dřevěný oltářní křížek a zůstal zkroucen a vychýlen mimo těžiště. Pohyb křížku vidělo dvacet svědků. Následně se do rozbíhajícího církevního objasňování vlomila komunistická státní bezpečnost. P. Toufar byl zatčen, unesen a mučením jej příslušníci StB nutili lživě doznat, že vše podvodně sestrojil. Toufarova mučednická smrt zhatila připravovaný inscenovaný monstrproces, nezastavila však otevřený útok komunistického aparátu proti katolické církvi.

Autor této knihy se zdaleka nespokojil s tím, že by začal vypravovat životní příběh kněze Josefa Toufara (1902 až 1950) dnem jeho příjezdu do Číhoště. Dosud stál hlavní aktér příběhu stranou, nikde nebylo možné dočíst se, z jakých pocházel poměrů, co jej vedlo k rozhodnutí stát se knězem a jak dlouhá cesta vedla k vysvěcení. Základní pohnutkou k sepsání díla nebylo vyvrácení či potvrzení toho, zda se křížek skutečně v adventním čase roku 1949 tajemně zahýbal, ale naléhavá touha pochopit, kdo Josef Toufar byl a co všechno v jeho údělu předcházelo dějství poslednímu. Léta pátrání, shromažďování dokumentů, snímků i svědeckých výpovědí tvoří opěrný systém díla. Miloš Doležal nepojímá obsáhlý životopisný portrét pátera Toufara jako chladné historické pojednání, nechybí v něm bezprostřednost ani humor, a přece ani o krok neustoupí požadavku na absolutní dokumentární věrnost, každou uvedenou informaci opírá o konkrétní nálezy v archivech a osobní svědectví pamětníků. Kniha *Jako bychom dnes zemřít měli* se skládá ze dvou rovnocenných částí, textové a obrazové. Vzniklý celek je také důkladně vyvedenou kronikou života jedné části Vysočiny v první polovině minulého století, krajiny, jež v sobě nese stigmata hrdinů a mučedníků. Spolu s autorem, pamětníky i fotografiemi putujeme po místech dnes zbořených, zatopených, či zjizvených necitelnými zásahy do krajinného profilu z dob komunismu. Ne náhodou říká básník a historik Zbyněk Hejda, že Miloš Doležal Vysočině vrací její paměť.

(z tiráže knihy Lucie Tučková)

...Noc z 22. na 23. února 1950. Černý tudor projíždí zasněženou Vysočinou. Vpředu řidič se spolujezdcem, který popíjí čaj z termosky. Na zadním sedadle zhrouceně leží osmačtyřicetiletý kněz s oteklou tváří, který má na nohou narvané bačkory, na nártu rozstříhané, aby se do nich jeho opuchlé nohy vůbec vešly. Dva rozsvícené světlomety metají žluté kužely po sněhu. Je po půlnoci a pražští příslušníci StB, soudruzi Bohumil Košar a Stanislav Cviček, právě přivezli z valdické věznice do Číhoště na filmovou rekonstrukci kněze Josefa Toufara. Dobitého po brutálních výsleších, těžce a sípavě dýchajícího, podivně zkrouceného a držícího se za břicho. To už není ani Getsemanská zahrada, ani bičování – teď se losuje o jeho šat. Jihlavský estébák Josef Solař, který na kraji vsi žoviálně vítal unavené soudruhy z Valdic, v roce 1968 prohlásí: „Toufar nemohl normálně jít a dva naši soudruzi jej museli vést. Při této chůzi vydával bolestné nářky. Trochu mi to připomínalo chroptění.“...

(knihu máme ve farní knihovně)

Jednoduchý způsob modlitby...

V každé situaci

Každá konkrétní situace, ve které se nacházíme, může být proměňována, protože je v ní skrze naši víru přítomen Bůh. Ať jsme kdekoli – doma s rodinou, s přáteli, v práci nebo na ulici, ve vlaku, ať jsme v jakékoliv situaci – i když se třeba schyluje k hádce, můžeme se vždy usebrat a jednoduše říci:

„PANE, VERÍM V TEBE, PŘIJĚ A BUĎ MEZI NÁMI.“

Tímto se můžeme přimlouvat u Boha, který přislíbil svou přítomnost, kdykoli o ní požádáme. Někdy totiž nemáme slova, jindy nevíme, jak jednat moudře, vždycky však můžeme Boha požádat, aby přišel a byl s námi. A pak uvidíme, jak se atmosféra změní, přijde pokoj a požehnání.

(Zpracováno podle knížky Anthonyho Blooma: *Na minutu s Antonymem Surožským*, převzato z webu www.vira.cz)

KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE V ROCE 2014 SLAVÍ 350 LET OD ZALOŽENÍ

4. ČÁST

Přehled hradeckých biskupů

Aby údaje o královéhradecké diecézi byly úplné, je nutné se zmínit o biskupech, kteří ji po 350 let spravovali, řídili, také zvelebovali a zušlechťovali lidské duše a hlavně hlásali Boží slovo.

1.	biskup Matouš Ferdinand Sobek z Bilenberka OSB od června 1668 arcibiskup pražský	1664 - 1668
2.	Jan Bedřich hrabě z Waldsteina Ocr v roce 1675 jmenován arcibiskupem pražským	1673 - 1675
3.	Jan František Kryštof, svobodný pán z Talemberka	1676 - 1698
4.	Bohumír Kapoun ThDr. a PhDr. svobodný pán ze Svojkova,	1699 - 1701
5.	Tobiáš Jan Becker začal stavbu biskupské rezidence v r. 1709	1702 - 1710
6.	Jan Adam hrabě Wratislav z Mitrowicz v roce 1716 dostavěl biskupskou residenci a postavil kanovnické domy a kapli sv. Klimenta v roce 1721 jmenován biskupem v Litoměřicích v roce 1733 jmenován arcibiskupem pražským	1711 - 1721
7.	Václav František Karel, svobodný pán Košinský z Košina	1721 - 1731
8.	Mořic Adolf Karel, vévoda Saský O.Melit. roku 1731 jmenován biskupem v Litoměřicích	1732 - 1733
9.	Jan Josef hrabě Wratislav z Mitrowic	1733 - 1753
10.	Antonín Petr hrabě Příchovský, svobodný pán z Příchovic v říjnu 1763 jmenován arcibiskupem pražským	1754 - 1763
11.	Heřman Hannibal hrabě z Blümegen Matyáš František hrabě Chorýnský v roce 1767 pomocný světící biskup	1764 - 1774
12.	Jan Ondřej rytíř Kaiser z Kaisereren	1775 - 1776
13.	Josef Adam hrabě Arco roku 1780 jmenován biskupem sekovským	1776 - 1780
14.	Jan Leopold rytíř Hay Roku 1781 vydán toleranční patent, do něhož byly včleněny jeho tolerantní názory	1780 - 1794
15.	Maria Tadeáš hrabě z Trauttmansdorffu-Weinsbergu, kardinál v roce 1811 jmenován arcibiskupem olomouckým	1795 - 1814
16.	Alois Josef hrabě Kolowrat-Krakowský ThDr., svobodný pán z Újezda v roce 1830 jmenován pražským arcibiskupem	1815 - 1830
17.	Karel Borom. Hanl, sbododný pán z Kirchtreu založil chlapecký konvikt Borrromaeum v roce 1860, reorganizoval diecézní správu	1832 - 1874
18.	Josef Jan Hais ThDr.	1875 - 1892
19.	Eduard Jan Brynych v roce 1897 vybudoval katolický dům Adalbertinun	1893 - 1902
20.	Josef Doubrava ThDr. od r. 1918 apoštolský administrátor pražské arcidiecéze	1903 - 1921
21.	Karel Kašpar, kardinál v roce 1931 byl jmenován arcibiskupem pražským	1921 - 1931
22.	Mořic Pícha, ThDr., O.S.L.J., od r. 1950 do r. 1956 internován v biskupském domě a znemožněno mu řízení diecéza	1931 - 1956
23.	Karel Otčenášek O.S-L.J. vysvěcen na biskupa v r. 1950, v r. 1951 komunist. totalitou uvězněn na 13 let, znemožněno mu vykonávat biskup. úřad a řídit diecézi, vyhoštěn do severních Čech, v roce 1990 slavnostně uveden do biskup. úřadu, v roce 1997 v době svatovojtěšského milénia se zasloužil o apoštolskou návštěvu papeže Jana Pavla II. v Hradci Králové, v r. 1998 obdržel osobní titul arcibiskup.	1956 - 1998
24.	Domink Duka OP v roce 2010 jmenován arcibiskupem pražským	1998 - 2010
25.	Jan Vokál JUDr., Ing.	2011 -

Z celkového počtu 25 královéhradeckých biskupů se sedmi dostalo té cti být jmenováni pražským arcibiskupem a jednomu arcibiskupem olomouckým.

Zpracoval: js. – pokračování

ROZHOVOR S MICHALEM MARKEM

Papež František je moje krevní skupina

Rozhovor s Michalem Markem o jeho práci s bezdomovci, kterou dělá díky svému zaměstnání na Městském úřadě v Chocni. Říká o tom: „Oceňuji Františkovu konkrétnost lásky k těm nejubožejším a také to, že co hlásá, sám žije. I já se o to chci snažit.“

Co a kdo tě nejvíce formoval, aby ses tak nasadil pro druhé, zvláště pro ty na okraji společnosti?

„Lidi a okolností, které přispěly k tomu, co nyní dělám, bylo více. V dětství to byla mamka, která nás svým příkladem učila vidět potřeby druhých. Například nás pravidelně posílala s domácími buchtami ke starým opuštěným lidem nebo pro chudé v okolí chystala štědrovečerní večeře, které jsme jako malí kluci pomáhali roznášet. Už v té době jsem si uvědomoval, že pro ně je někdy důležitější si popovídat, než co jim nesu. V dospívání mě přitahovalo povolání mého tatky, který byl kurátorem pro děti a mládež. Líbilo se mi, jakým způsobem jednotlivé případy řešil. Často se díky svým metodám pohyboval na hraně zákona. Při své práci si na něj často vzpomenu...“

Také mě inspirovaly životopisy svatých. Mezi mé oblíbené patří životopis Dona Bosca, který jsem četl nejméně 25x. Občas mě napadlo: 'Škoda že nežiji v té době, také bych pomáhal chudým.' Myslel jsem tenkrát, že chudých u nás mnoho není. Určitě i roky strávené v centru života mládeže v Příchovicích přispěly k touze dělat něco pro druhé.“

Jaká je náplň tvé práce?

„Pracuji na Městském úřadě v Chocni na správním odboru jako tajemník komise pro projednávání přestupků. Než jsem ale začal dělat 'přestupky', pět let jsem měl na starosti veřejný pořádek ve městě a vymáhání pohledávek uložených za přestupky. Tehdy jsem poznal všechny svoje dnešní 'kamarády bez domova' a ostatní 'průšviháře' z celé Chocně. Začínal jsem sebejistě a s pocitem, že 'ted' vám to ukážu, ted' budete platit ty vaše dluhy za vaše průšvihy!' Nedošlo mi, že tito lidé nemají žádné peníze, proto občas něco musejí ukrást atd. Po nějaké době, když jsem zjistil, že moje nová 'účinná' metoda nefunguje, jsem začal hledat důvod, proč ti lidé jsou tam, kde jsou. Mnoho jich žilo přímo na ulici, pod mostem či v nějaké polorozpadlé boudě. Více než polovina z nich neměla občanku, proto nebyli evidováni na Úřadu práce a proto nedostávali dávku hmotné nouze. Zakopaný pes byl v tom, že když nemáš OP, nezaregistrují tě na ÚP. OP ti nedají bez rodného listu a RL ti nevydají bez OP. Musí se za tebe zaručit tvoji rodiče nebo alespoň dva věrohodní svědci. Zkrátka a dobře výborný začarovaný kruh, ze kterého není snadné vypadnout. Tam začala moje terénní práce, stal se ze mne věrohodný svědek (protože pracuji jako úředník, nemusel jsem shánět toho druhého) a začalo kolečko mezi úřady. Jsou to první kroky k malé resocializaci. Mojí snahou je, aby všichni chocenští bezdomovci měli OP, kartu ZP a byli registrováni na ÚP. Z toho jim vyplývají určité výhody. Jestliže klient nechce při vyřizování spolupracovat, automaticky vypadává z mého sociálního systému. Ten zahrnuje takzvaný sociální šatník (oblečení, boty, spacáky, batohy atd., které dostávám), dále se mu snažím dle možnosti sehnat buď práci, nebo alespoň jednorázovou brigádu.“

K mým dalším povinnostem patří navštěvování a řešení neřešitelných problémů místních Romů. O zážitcích s nimi by se dala napsat celá kniha.“

Mohl bys nám říci nějakou konkrétní zkušenost, která tě potěšila, a také to, co je pro tebe nejbolestnější?

„Vždy mě nejvíce povzbudí a potěší, když se někdo znovu chytne. Nedávno mi volal Robin (30 let) a chtěl mi pouze říct, že jsou to dnes dva roky, kdy nastoupil do práce. Jiný kluk, nad kterým jsem chtěl mockrát zlomit hůl a o kterém jsem si myslel, že je již ztracený, pracuje již čtyři měsíce. To je nejdelší doba, jakou vydržel v práci. Též mě těší, když na mě volá 'Dobrý dééén, pane Marééék' z popelářského vozu Josef. Je mu 36 let, má osm dětí a jedno vnouče (druhé na cestě). Je to první Rom, kterému jsem sehnal práci. Pracuje v technických službách již pět let! Rád vedu i korespondenci s těmi, kteří jsou ve vězení nebo v léčebně.“

Mezi smutné věci patří nečekané a často i nepěkné odchody těchto lidí. Za minulý rok zemřeli tři moji klienti. Zdena (40 let), dříve jedna z nejkrásnějších děvčat v Chocni, se upila k smrti. Její manžel Zdeněk (56 let) za několik měsíců poté v opilosti uhořel v boudě, kde bydleli. K těmto případům mě kriminalisté volají kvůli identifikaci. Tři týdny nato jsem jel hledat Pavla (49 let), který se nedostavil na ÚP. Hrozilo mu sankční vyřazení na šest měsíců, po tu dobu by nepobíral žádné peníze. Pavel měl v životě smůlu. Těžké dětství, rozvedený, s dětmi se téměř nevidal, bydlel v polorozpadlém domě na samotě. Byl šikovný, ale kvůli epilepsii nemohl sehnat práci. Neléčil se, protože na to neměl peníze. Řešil jsem tuto situaci s jeho lékařkou, u které samozřejmě několik let nebyl, aby mu napsala léky bez doplatku. Než se to podařilo dojednat, našel jsem ho 30 metrů od místa, kde bydlel. Podle pitevní zprávy dostal epileptický záchvat a spadl z kola rovnou do slepého ramene Tiché Orlice. Pokoušel jsem se ho vytáhnout a oživit, ale marně. Ironií bylo, že když jsem zavolal rychlou lékařskou pomoc a následně i kriminálku, stal jsem se hlavním podezřelým...“

Myslím, že papež František by se radoval z toho, jak naplňuješ to, k čemu nás vyzývá. Dotýká se tě někdy toto povzbuzení?

„Papež František je moje krevní skupina. Často o něm s našimi bezdomovci mluvíme. Velice bedlivě informace o něm sledují. Ze svých malých rádií (do kterých jim pořád kupuju baterky) mi nosí čerstvé zprávy z Vatikánu. Díky němu a jeho projevům skromnosti se často dostáváme na otázky smyslu života, víry v Boha, života po smrti. Oceňuji Františkovu konkrétnost lásky k těm nejubožejším a také to, že co hlásá, sám žije. I já se o to chci snažit.“

Jak zacházet s těmito lidmi? Co bys nám poradil?

„V první řadě musím zdůraznit, že je rozdíl mezi bezdomovcem a bezdomovcem. Těm, se kterými se setkávám pravidelně, můžu nabídnout nejen materiální pomoc, ale i 'zážitek vztahu'. Samozřejmě je potřeba jim také nastavovat hranice. Ti, kdo se s lidmi bez domova setkají příležitostně, nesystematicky, určitě koupenu bagetou nic nepokazí. Jestli mají hlad - sní ji, jestli žízeň - vymění ji. Pro obě kategorie však platí: zachovejme jim lidskou důstojnost. Osobně všem vykám, podávám ruku... Naši chudí bližní jsou na tyto projevy velice citliví. Ono 'chudí budou stále, za každého krále' (parafráze Ježíšových slov z evangelia v muzikálu Jesus Christ Superstar – pozn. red.) platí. Jeden Spasitel již přišel... Občas si to musím připomenout, když chci vše vyřešit sám.“

Je vůbec nějaká šance je navrátit do toho, co my nazýváme normální život?

„Ovšemže šance jsou. Mám ale vyzorováno, že pokud někdo na ulici přežije první zimu a zjistí, že to jde, je jeho návrat ztížený. Je zde mnoho alkoholiků, kteří i když už se rozhoupali jít do 'odmašťovny' (protialkoholní léčebna), nemají se kam vrátit a většinou do toho spadnou znovu. Vyléčený alkoholik nesmí pít alespoň deset let, aby se o něm mohlo říct, že je z toho venku. Myslím si, že bychom měli věnovat pozornost i lidem, kteří třeba nejsou 'zjevně bezdomovci', ale chovají se velice rizikově (berou si mnoho půjček atd.), což je takzvané 'potencionální bezdomovectví'.

Jak snáší tvá žena Vlasta tuto práci, která je určitě někdy i takříkajíc na hraně?

„Žijeme se ženou a našimi čtyřmi malými dětmi na statku u Chocně. Po společném uvážení jsme začali některé z bezdomovců zvat k nám domů. Pomohli nám s nějakou sezónní prací, vykoukali se, najedli. 'Domů' si odnášeli vyprané prádlo, igelitku jídla a dojem, že jsou ještě užiteční. Manželka už si také zvykla, že ji a naše auto znají všichni bezdomovci a Romové v Chocni, a statečně jim mává na pozdrav. Příležitostí jak pomoci je mnoho, často musím zvažovat, jestli to není na úkor rodiny. Pak se snažíme vidět věci společně. A 'záchranné výpravy' mimo pracovní dobu omezovat na minimum.“

Co pro tebe znamená společenství?

„Ve společenství se pohybuji od svých sedmi let. Nejprve to byla ministrantská setkávání v naší příbramské farnosti, dále pak salesiáni. Od svých patnácti let jsem začal jezdit na faru do Přichovic. Tam jsem také strávil pět roků v týmu, tyto roky byly nejdůležitější pro moji formaci jak duchovní, tak lidskou. Nyní se scházíme každý měsíc s chlapy z Chocně. Za tuto chlapeckou partu jsem vděčný, některé vztahy prošly zatěžkavou zkouškou, aby mohly ve větší čistotě a rylosti pokračovat dál. Vnímám, že mám kolem sebe bratry, kteří mi řeknou, kdybych dělal blbosti. Každý máme životní nebo úrazovou pojistku, žádná pojišťovna vás však nepojistí líp než dobré společenství. Ještě se dvěma manželskými páry se scházíme s vámi, Marjánko. Sdílíme si zkušenosti se Slovem života a všechno, čím žijeme. Jste pro nás vzorem vytrvalosti v dobrém, protože zkušenosti lidí, kteří se mají i po 38 letech rádi, jsou pro nás velmi cenné.“

Jak zvládáš svoji velkou rodinu?

„Když o tom tak přemýšlím, musím říct, že to vlastně nezvládám. Nezvládám rodinu zabezpečit dostatečně finančně, být milujícím manželem, obětavým otcem, naplňovat potřeby a očekávání všech členů rodiny... Pro mne se stala osvobozující věta 'i cesta je cíl'. Věřím, že

On ocení snahu a promění všechny moje průšvihy. S Vlastičkou i dětmi se snažíme začínat stále znovu. Jinak to nejde.“

Za rozhovor děkuje Marie Diblíková

PODĚKOVÁNÍ

Upřímně děkujeme všem, kdo jste se přišli v pátek 20. 6. 2014 rozloučit s panem Valentinem Kunertem a za všechny projevené soustrasti.

Naše poděkování patří také chrámovému sboru, muzikantům, Sboru dobrovolných hasičů a všem příbuzným a známým, kteří pomohli s přípravou a zajištěním pohoštění v Orlovně.

Velký dík také paní Lidě Müllerové za vzpomínková slova za zemřelého v závěru mše svaté.

Marie Kunertová a její zarmoucená rodina

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Dvanáct dětí naší farnosti přijalo poprvé Krista v eucharistii. Je to veliká radost našeho společenství, proto přišlo mnoho příbuzných a rodinných příslušníků děkovat za ty, kteří chtějí být blízko našemu Pánu. Byla to velmi působivá mše svatá. Já, jako jedna z babiček, jsem tuto slavnost prožívala s dojetím od začátku až do konce. Vzpomínala jsem na svaté přijímání svoje, svých dětí a porovnávala s tím, které se mi odehrávalo právě před očima. Myslela jsem i na svoji maminku, i na ty, kteří s námi v tuto nezapomenutelnou chvíli nemohli z nějakého důvodu být, jakou by i oni měli radost. Už představení všech přítomných dětí bylo velmi působivé. Myslím, že každý s napětím očekával, až zazní jeho jméno. Aktivní účast rodičů celému obřadu dodala na vážnosti. Nemohu zapomenout ani na hudebníky a zpěváky, kteří dodali celé mši opravdu sváteční ráz (byli úžasní). Pro mne to byl opravdu nezapomenutelný zážitek. Děkuji všem, kteří se na celé přípravě podíleli. Dalo jim to určitě mnoho práce, ale stálo to za to. Díky moc.

babi Jana

Z RADOSTI NENÍ NIKDO VYLOUČEN

Apoštolská exhortace Evangelii gaudium - Radost evangelia zakončila Rok víry. Papež František to však nepovažuje za závěr, ale spíše za nový začátek.

Papež nás znovu ohromuje tím, jak plnými rukama rozdává elán lásky, důvěry a naděje, který naplňuje jeho slova a živí jeho činy. Jde o to, říká, abychom se nebáli riskovat a odvážně vstoupili do „nové etapy evangelizace“, poznamenané radostí, kterou nám dává Ježíš, když nám umožňuje poznávat pravou Boží tvář - Otce, který chce ve svobodě dobro všech i každého jednotlivce.

Církev vznikla a žije jen proto, aby svědčila a hlásala překvapující novost tohoto daru. Jak papež v úvodu připomíná, platí to zvláště dnes, kdy náš svět zatemňuje „individualistický smutek, který prýští ze zpozdilého a lakomého srdce, z chorobného vyhledávání povrchních rozkoší a z otupělého svědomí“. „Z radosti, kterou dává Bůh, není nikdo vyloučen“, i když v životě jistě nechybějí zkoušky, utrpení a neštěstí.

Avšak Bůh nás v Ježíši vždy a za každé situace miluje. Jeho láska má poslední slovo, protože Bůh je „jako střed, z něhož vyzařuje sláva a radost, a ten, který chce toto spásné zvolání sdělit svému lidu (...): „Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, hrdina, vítěz, bude nad tebou plesat v radosti, obnovil k tobě svou lásku, s veselím nad tebou zajásá“. Může být nějaké poselství víc strhující? Papež František nás vyzývá, abychom tento dar zakusili. Nejprve se samozřejmě obrací na Ježíšovy učedníky, ale zároveň s úctou a srdečností předkládá své úvahy a návrhy všem.

Z tohoto úhlu pohledu to, co se církevní řečí nazývá „misie“, papež popisuje výstižným způsobem jako „vycházení ze sebe“. Jde o to, abychom nezištně a s upřímným srdcem odevzdali dar, který máme, a kterým jsme, a sami na oplátku přijali s vděčností dar, který nám chce dát ten druhý. Je to evangelní zákon „dávejte a dostanete“. Jen ten, kdo dává, se skutečně stane tím, kým je, překračuje sám sebe a zároveň se stává schopným přijmout dar druhého člověka. Výměna darů v duchu skutečného bratrství se tak stává principem obohacujícím „sociální a kulturní smlouvy“, píše papež. Uzavřít takovou smlouvu mezi lidmi, národy a státy je dnes zvlášť naléhavé. Je třeba, aby se lidstvo rozvíjelo jako celek, aby všichni lidé zakoušeli radost a konkrétní účinky setkání, vzájemné blízkosti a solidarity.

Co je zapotřebí udělat, aby k tomu došlo? Papež František nenabízí recept platný za všech okolností. Pouze předkládá některé orientační body, které mohou podnitit zodpovědnost a tvořivost každého. Jde o to, aby se na všech úrovních „pokračovalo v blahodárné „decentralizaci“, počínaje změnou smýšlení samotných křesťanů, kteří si musí uvědomit, že oni jsou církev. Církev se musí skutky, a nikoli pouhými slovy, stále více stávat novým Božím lidem, který Ježíš povolává, druhý vatikánský koncil jasnými pojmy vymezil a jehož hranice nejsou odlišné od hranic světa.

Hlásání evangelia (a jeho vtělení) je tedy především otázkou „stylu“. Je třeba se oprostit od sebestřednosti, každé formy klerikalismu, pokušení o získání prestiže a moci, skepticismu a omrzlosti. To je nezbytná podmínka pro autentický misijní elán. Jistěže si musíme uvědomovat svá omezení, ale s důvěrou v Boží milost máme mít dveře stále otevřené. Nesmíme se uzavřít ve svých strukturách a setrávat ve způsobu jednání, zprostředkujícím falešnou jistotu. Musíme být naopak solidární s těmi, kdo jsou ve své existenci vyloučeni na samý okraj společnosti a uvádět do praxe ten mimořádně účinný evangelní zákon „stávat se všim pro všechny“.

Stejně důrazně jako se papež obrací na křesťany a na církev, adresuje své výzvy společnosti a těm, kdo v ní zastávají zodpovědné role. Svět je dnes skutečně poznamenan „kultem peněz a diktátem ekonomie bez tváře a bez opravdového lidského zaměření“. Společnost je vedena politikou, která příliš často netečně přihlíží procesu vylučování a „odepisování“ lidí (a jsou to

celé sociální vrstvy!) z rostoucího pokroku a blahobytu. Pravda je taková, že hlásání evangelia v sobě nese i ozdravení a povznesení společenských vztahů ve všech jejich podobách a projevech – kulturních, politických i ekonomických. Žhavým jádrem Ježíšova poselství je „mystika“ společného života“, která všechny zve k účasti a podílu. Programově má začínat začleněním těch nejchudších, kterého je třeba se důsledně držet.

Pouze toto je evangelium, poznamenává papež s rozhodností a věrností inspiraci, která ho vedla k tomu, aby přijal jméno Františka z Assisi. „Sním o chudé církvi pro chudé,“ říká nám znova. O církvi, kde září výsostný zákon evangelia - zákon realistické a hmatatelné, nikoli mlhavé a pouze spirituální lásky jedněch k druhým. Přišla chvíle, kdy výkřik člověka chudého, odstrčeného, zoufalého, trpícího, hledajícího a prosícího, výkřik, který bez ustání vystupuje k Bohu našich dějin, má nacházet ohlas v našem srdci. V srdci těch, kteří jsou si navzájem bratry a sestrami. Druhého je třeba považovat „za toho, kdo je jedno se mnou“, jak to vyjádřil Tomáš Akvinský, když shrnul slova evangelia.

V této exhortaci, která má nezměrnou hodnotu, je obsaženo velké bohatství pro všechny.

Bude dobře ji brát do rukou stále znova a znova, abychom zachytili její základní linie a mnohé odstíny. A především proto, abychom její náročné směřování uváděli do života. Je třeba si vyhrnout rukávy, ale s vědomím, že Bůh již udělal první krok a že dějiny pro naši zodpovědnou a společnou tvořivost mají připravené nádoby živé vody, která čeká pouze na to, aby byla proměněna v nové víno lásky.

Piero Coda

AHOJ DĚTI!

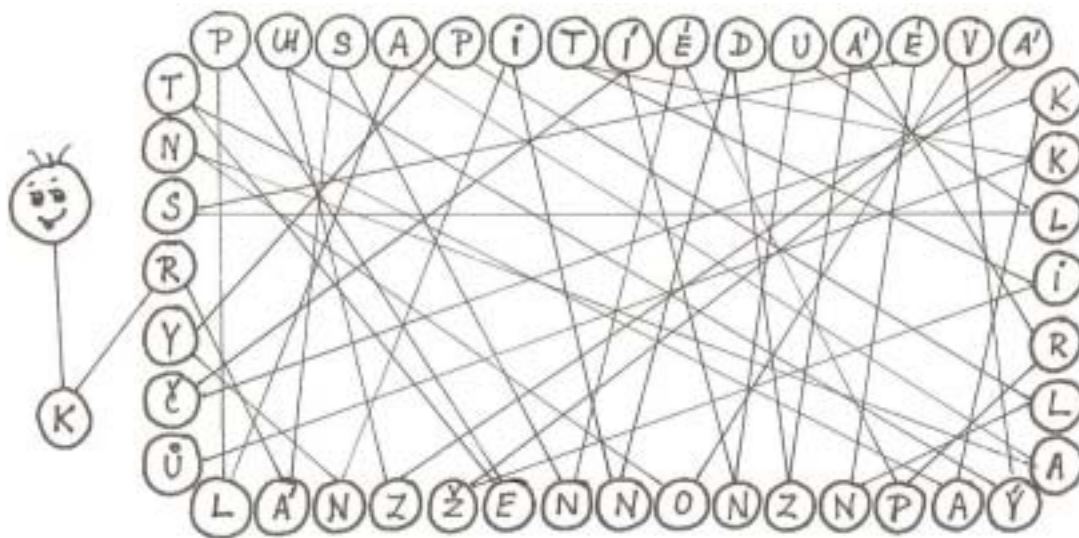
Konečně!

Vytoužené prázdniny začínají. Čeká na vás docela dlouhá řada volných dnů bez aktovek, úkolů a zkoušení.

Využijte je co nejlépe k odpočinku a hrám, načerpání

nových sil k dalšímu vzdělávání, k objevování krásných míst v přírodě, poznávání památek, výletům a cestování. A nezapomeňte každý den za vše prožité také poděkovat našemu Pánu, protože díky a vděčnost jsou moc důležité.

Ve spojovačce máte ještě ukryté přání. Začněte od prvního korálku s písmenem K a rovné čáry vás provedou celou spojovanou až ke konci. Možná vám jako malý pomocník poslouží pravítko.

(Otazníček)

Pro starší:

V devíti větách jsou ukrytá slova, která mohou navozovat atmosféru nastupujících prázdnin. Najdete je?

Věty nám zároveň vypovídají některé informace o životě významného muže. Víte, kterého a víte, proč si ho připomínáme?

1. Jak zaznělo při Zvěstování, šťastnou matkou (paní Zachariáše) se měla stát také příbuzná Panny Marie Alžběta i přesto, že byla pokročilého věku. (V této větě je třeba v hledaném slově doplnit čárku.)
2. Dobu před narozením očekávaného dítěte provázelo znamení na otci – jeho ústa nyní „uzamčená“ se měla otevřít až při pojmenování novorozence syna.
3. Dítě rostlo, sílilo a naplňovalo své poslání. Stal se z něho významný muž – Předchůdce Páně, který vyzýval lidi: „Zkuste plout proti vlastním chybám a zbavte se jich!“
4. „Každý, kdo chystá boření vlastních hříšných zábran, je na dobré cestě k Bohu.“
5. „Nebojte se zakusit opravdový let životem na křídlech Boží lásky.“
6. „Kdo pozná nízkou cenu vlastní pýchy a spoléhání se jen na sebe, vyhrává a může se spolehnout na Boží pomoc.“
7. „Bez této nabízené pomoci a vedení ‚klouzáme‘ ke špatnosti a hříchu rychle zpět.“
8. Takto zásadně mnohý nekázal a nevybízel k pokání jako právě tento ‚muž z pouště‘.
9. Napomínal lid různým způsobem a dokonce i u dvora krále Heroda zazněly jeho výhrady. Kritizoval panovníkův vztah k bratrově manželce Herodiadě, což ho přivedlo až k smrti.

Krásné prázdniny!

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Obrázek symbolizoval událost prvního svatého přijímání 12 dětí.

Tajenka: Modleme se tedy za naše BÍRMOVANCE. Dvojice vět: 7-4 (BI), 1-9 (ŘM), 10-5 (OV), 6-2 (AN), 8-3 (CE).

VÝLET BIŘMOVANCŮ DO KRÁLÍK

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Byli pokřtěni a stali se členy Kristovy církve:

v Jakubovicích	25. 5. 2014	František Macan	z Jakubovic
ve Verměřovicích	1. 6. 2014	Matouš Pecháček	z Verměřovic
na Mariánské Hoře	15. 6. 2014	Natálie Junková	z Petrovic

Rodičům dětí Františka, Matouše a Natálie blahopřeji a vyprošují všechny potřebné dary od Pána pro křesťanskou výchovu všech jejich dětí.

otec Josef

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Červenec 2014			
Ne 6. 7.	14. neděle v mezidobí	7.30	p. Hubálková 61
		16.00	Venclovi 288
Ne 13. 7.	15. neděle v mezidobí	7.30	Vránovi 18
		16.00	Faltusovi 356
Ne 20. 7.	16. neděle v mezidobí	7.30	Režný 403
		16.00	Formánkovi 202
Ne 27. 7.	17. neděle v mezidobí	7.30	Dvořákovi 406
		16.00	Menclovi 193
Srpen 2014			
Ne 3. 8.	18. neděle v mezidobí	7.30	Adamcovi 18
		16.00	Kunertovi 458
Ne 11. 8.	19. neděle v mezidobí	7.30	p. Krátký 73
		16.00	Málkovi 77 HČ
Ne 17. 8.	20. neděle v mezidobí	7.30	Kunertovi 12
		16.00	Macháčkovi 242
Ne 24. 8.	21. neděle v mezidobí	7.30	Hejlovi 323
		16.00	Jurenkovi 160
Ne 31. 8.	22. neděle v mezidobí	7.30	Motlovi 11
		16.00	Pecháčkovi MH

Září 2014			
Ne 7. 9.	22. neděle v mezidobí	7.00	Formánkovi 203
		7.30	Bláhovi 457
Ne 14. 9.	23. neděle v mezidobí	16.00	Faltusovi 128
		7.30	Bednářovi 302
Ne 21. 9.	24. neděle v mezidobí	16.00	Formánkovi 83
		7.30	Mullerovi 177
Ne 28. 9.	25. neděle v mezidobí	16.00	Kužilkovi 202 HČ

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Dolní Čermná	Neděle 20. 7.	7:00 – 7:55 h.	P. Josef Roušar
Mariánská Hora	Neděle 20. 7.	15:30 - 15:55 h.	

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Slavnost sv. Petra a Pavla
29. června 2014
27., 28. a 29. týden / 2014

BOHOSLUŽBY OD 30. 6. DO 20. 7.:

pondělí 30. 6. - 13. týdne v mezidobí		<i>Upozorňujeme, že od 30. 6. do 18. 7. 2014 budou mše svaté v naší farnosti podle níže uvedeného rozpisu.</i>	
úterý 1. 7.			
středa 2. 7.			
čtvrtek 3. července	Sv. Tomáše, apoštola	19:00	mše sv. ve Verměřovicích - za rodinu Výprachtických a Moravcovu
pátek 4. července	Sv. Prokopa, opata; První pátek v měsíci	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - ze slavnosti Sv. Cyrila a Metoděje - na dobrý úmysl
sobota 5. července - Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA - <i>doporučený svátek</i>			
NEDĚLE 6. července	14. neděle v mezidobí	7:00	mše sv. v Dolní Čermné - za pana faráře P. Čeňka Ptáčka
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře - za rodinu Františka Mareše
pondělí 7. 7.		<i>V případě zaopatřování a pohřbu volejte P. Oldřichu Kučerovi ze Žamberka na číslo: 731 402 249.</i>	
úterý 8. 7.			
středa 9. 7.			
čtvrtek 10. 7.			
pátek 11. 7.	Svátek sv. Benedikta		
sobota 12. 7.			
NEDĚLE 13. července	15. neděle v mezidobí Sbírka je věnována na opravu farního kostela v Dolní Čermné	7:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Anežku a Bohuslava Pecháčkovy a syna Vladimíra
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře - na dobrý úmysl
pondělí 14. 7.	Bl. Hroznatý, mučedníka		
úterý 15. 7.	Sv. Bonaventury		
středa 16. 7.	Panny Marie Karmelské		
čtvrtek 17. 7.			
pátek 18. 7.			
sobota 19. července			
NEDĚLE 20. července	16. neděle v mezidobí	7:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
		10:00	mše sv. u kaple v Hůře - za stavitele kapličky Václava Vondru, Ladislava Bednáře a Petra Duška a na poděkování Pánu Bohu
		16:00	mše sv. na Mariánské Hoře - za Emila Šilara, manželku a sestru Ludmilu

MILÍ FARNÍCI, DĚTI, MLÁDÍ!

Rád Vás ještě jednou zvu na naši farní pout' na Horu Matky Boží v Králíkách v sobotu 19. července 2014.

Jak jsem již zmiňoval, bude mít naše putování do Králík více podob. Pěší poutníci vyjdou od kostela v Dolní Čermné ráno v 7:30 h. Podle plánu na Červenovodském sedle budou ve 12:30 h. (Informace pro ty, kteří by se chtěli přidat k pěším později.). Cestu pro poutníky na kolech nijak neorganizujeme, ale těšíme se i na tyto statečné. Pro ty, kteří využijí nabídku cesty autobusem, je tato informace. Autobus odjíždí z Dolní Čermné z náměstí ve 14:00 h. Další zastávky budou u Tesly v Dolní Čermné, v Petrovicích na točně ve 14:10 h. a ve Verměřovicích u kostela ve 14:15 h. Záleží na každém z nás, jak budeme chtít pout' využít. Doporučuji prohlídku výstavy Památník obětem internace Králíky, vstupné je 50,- Kč. V ambitech kláštera je možnost společné modlitby Křížové cesty. Mše svatá bude až v 17:00 h. a po ní se vydáme na zpáteční cestu. Příspěvek na cestu autobusem tam a zpět bude 100,- Kč, děti budou mít poloviční.

Následující den v neděli 20. července budeme slavit mši svatou v 10 hodin v kapli v Hůře. Pokud bude pršet, mše svatá bude v kostele v Petrovicích také v 10 hodin.

Na putování a setkání s Vámi se těší

otec Josef

POUTNÍK, ČERVENEC – SRPEN 2014

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 14. srpna 2014, Poutník vyjde 31. srpna 2014

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová
Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.